

## Ne kísértsd a te Uradat...

„5. Ekkor felvívé őt az ördög a szent városba és a templom tetejére állítá Őt. 6. és mondá neki: Ha Istenfia, vagy, bocsásd le magad, mert írva vagyon: Hogy angyalainak parancsolt felőled és kezeikben hordoznak Téged nehogy a kőbe megüssed lábadat. 7. Monda neki Jézus: Ismét írva vagyon: Ne kísértsd a te Uradat, Istenedet.”

Újra a régi örök töprengése buggyan ki száján: Ha Isten fia vagy... Azt már sejti, hogy több mint Ácsfia de azt még nem látja, hogy Isten fia. Zavarba hozza az emberi mivolt, a ruha, a test, a rang, az ácsfiúsága... Ez volna ő, az Ácsfia? Királynak vártuk s munkásnak jön!

Látja, hogy a testiséggel vívott harcát már elvesztette, mert Jézus nem változtatta a köveket kenyerekké, mert nem a testiségben, hanem a lelkiségben helyezi el a boldogság titkát. Más eszközhöz nyúl. Jól tudja, hogy amint az erénynek, úgy a bűnnek is megvan a maga többfélesége. Van, akiben kihalt az érzékiség, de él a hiúság, vagy önzés, és fordítva. Van, aki nem falánk, nem ingyenc, de uzsorás, másen élő, vagy hiú. Amennyiféle a testi, annyiféle a lelkibetegség, a bűn is. Más oldalról próbálja tehát megkísérteni: Magasra helyezi, magas polcra, a templom fölé s mondá: Ha Isten fia vagy, mutasd meg természetfeletti erőidet, amint én is megmutattam, amikor a templom tetejére helyeztelek. Hadd lássam, ki vagy, Istenfia vagy Ácsfia...

De a hiúságra alapított kísértése is megtörik, mert Jézus visszautasítja, félig mintegy kijelentve önmagát: Ne kísértsd a te Uradat, Istenedet! De a kísértő nem érti, hogy ki az ő ura, Istene, mert tovább kísérti. Nem érti s nem ismeri fel, hogy urával és Istenével áll szemben... De mintha valamit sejtene, mert harmadik kísértésekor már nem mondja, hogy: Ha Isten fia vagy... Sejt valamit, csak nem hiszi... Mikor azonban azt látja, utolsó kísértése után, hogy angyalok jönnek és szolgálnak néki, attól kezdve menekül az Úrtól...

Itt még nem tudja az ördög, hogy ki ő, de később már megoszlik a démoni had, talán rádöbbenek Jézus eme kijelentésére, mert az ördögök így mondják néki:

Tudjuk ki vagy! Isten ama Szentje!...

\* \* \*

Előbb a kövekkel kísértette az Urat, most látva, hogy azzal nem győzött, nem tudva ki Jézus, Ácsfiának gondolja s megmutatja neki a maga erejét és —

felviszi a templom tetejére. Azaz csodát mutat neki, hogy meghódítsa a maga részére az — Ácsfiát, s megszerezze a maga eszközéül, — médiumául — bámulatba ejtve csodájával.

De ezzel a csodával se hat Jézusra, hisz Jézus több, mintsem a Sátán bármivel is kísérhetné. Nem Jézusért történnek, illetve nem Jézusért engedtetnek meg a kísértések, hanem azért, hogy a Sátán kiábránduljon önmagából! Ez az egész kísértési sorozat titka! Ez, hogy a Sátánnak nincs érdemleges ereje se kísérteni, se érdemleges csodája, megszerezni az embert! Jézus a Sátán csodájára nem felel csodával, nem kel versenyre, azaz nem ereszkedik le a templom tetejéről, hanem — s itt csillan elő először isteni ereje — oda kényszeríti a kísértőt, hogy ő — amint felhozta — akként vigye le... S a Sátán viszi az Urat, újra viszi és egy magas hegy tetejére helyezi — megkísérteni... De azzal se hat... Betel a mérték s az Úr elutasítja a Sátánt: Távozz tőlem Sátán... S a kísértő megy... Megverten, csalódva varázsa, lénye, dicsősége és pompája, a világ gazdagságának erejében... Megy, mert azon, akinek lelke van — nem uralkodik többé a test, a világ, a kísértés...

\* \* \*

Még valamit kell itt meglátni; hogy a Sátánnak is van csodákat tévő ereje. Felragadja Jézust? Ne gondolják hát korunk spiritisztái, hogy ama levitációk, melyeket szeánszaikon tapasztalnak, mikor egyes tárgyak a levegőbe emelkednek, vagy maga a médium emelkedik fel, hogy azok nem lehetnek a Sátán művei, Sőt! — azok! Mert az angyalok nem ezzel a „technikával” munkálkodnak...

S azt se higgyék, hogy a Sátán nem akar jót — cselből... Sőt, kenyeret akar a kövekből is, de — majd ha a világ vége felé megadja, illetve megígéri, az Antikrisztus által — nem lesz benne köszönet...

Kincset is ígér, sőt kincset is ad, de nem ingyen. Ára van az ő gazdagságának: a hódolat... ha leborulva imádsz engem... Mert csak így, csak ilyenre ad a Sátán pénzt, ilyenre, ami mulatság, tivornya, bűn: hódolat; az érzékiség, hiúság és önzés halványainak... Erre ad, de jótékonyagra, nemes célokra nem... De Istennek sem kéne tőle, vagy általa...

\* \* \*

Ennek a kísértésnek, a mi mindennapi életünkben való megisméltődése is mindennapi jelenség. Az élet, a világ, a barát, a barátnő, az ideál, a főnök, az alárendelt és mindenki mindenkor elég alkalmat adnak arra, hogy hiúságunkat „kiváltsák”... S mi — hiún és vakon — szükségtelen versenyekbe, felesleges küzdelmekbe bocsátkozunk, hogy „megdicsőüljünk”... S átküzdünk egy életet hiábavalóságokért és múlandóságokért, s mire a sírhoz érünk, azt látjuk, hiába éltünk... S ahelyett, hogy örökkévalókat szereztünk volna, csak hiúbbak és

önhittebbek, vagy falánkabbak és ínyencebbek lettünk... Mily kárbaveszett, mily kárhozott élet...

De ezzel a kísértéssel szemben is meg van a mennyel recept. Amíg a testiség és önzés kísértéseivel szemben az a recept, hogy mindenki a mások kihasználása nélkül, önerejéből éljen legalább, — ha már nem tud a mások előnyére élni, — addig a hiúsággal szemben az a recept, hogy a mások lekisebbitése, legyőzése, elmellőzése árán ne igyekezzünk felülkerekedni. Mert akit nem önfajsúlya emel fel, hanem törtető hiúsága, azt az ördög viszi, az ördög emeli a templom teteje felé, hogy annál magasabbról zuhanjon le a kárhozat mélységébe...

Az isteni élet nem a kifelé, hanem a befelé való emelkedés, a lélek szárnyalása! Csak annyi kincset szerezhethetünk, amennyit a lelkünkbe ültettünk el. Mert örök törvény, hogy amint senki sem hozott semmit a világra a maga egyéniségén kívül, úgy semmit sem visz el, csak a maga egyéniségét...

Vigyázzunk, mert ahol a kísértő nem győz az érzékiséggel, ott a hiúsággal kísért, s ennek a szörnyű erőnek csak egy áll ellen, az alázat. Az az alázat, mely nem önmaga előnyeit és más hátrányait méri össze, hanem inkább a mások előnyeit és önmaga hátrányait... Aki nem a mások szálkáját, hanem a maga gerendáját nézi, látja és igyekszik eltávolítani... Az az alázat, mely másokat ment és önmagát vádolja... amely inkább szolgálni, mint uralkodni kíván... Ezek a hiúság kísértésének ellenállni tudó igazi alázat tünetei!

## Távozz tőlem Sátán...

„8. Ismét fölívívé őt az ördög egy nagyon magas hegyre és megmutatá neki a világ minden országát és dicsőségét, 9. és monda neki: Ezeket mind neked adom, ha leborulva imádsz engem. 10. Akkor monda neki Jézus: Távozz tőlem Sátán, mert írva vagyon: „A te Uradat Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!” — „S elvégezvén minden kísértését az ördög, eltávozék tőle egy időre” — teszi hozzá Szent Lukács ev. IV. 13.

Itt már nem kérdi, hogy Istenfia vagy-e? mert úgy látja, nincs emberfeletti ereje, nem ereszkedett le a templom tetejéről... Ácsfiának látja, akit majd a világ gazdagságával, hatalmával és pompájával, a maga hűbéresévé tehet.

Íme, a világ fejedelme, saját fejedelemségét kínálja fel az Úrnak; a világot... Azt a világot, melyre azt mondja Szent János apostol, hogy: „Csak a világot ne szeressétek, se azokat, amik a világban vannak, mert aki a világot szereti, abban nincs meg az Atya iránti szeretet.” Minő ellentmondás. Egyik a világgal csábít, a másik a világtól óv... Óv, mert tudja, hogy aki a világot megszerette, vagy aki a világ gazdagságát bírja, az könnyen rabulesik az érzékiség és hiúság minden változatának... Hiszen könnyebb szegényen, mint gazdagon „jólkeresve” üdvözülni, könnyebb szegényen ellenállni, mint gazdagon... Mit ér hát egész Világot megnyerned, mondja az Úr, ha lelked kárát vallja: ha rabul esik a világnak, a testiség és hiúság bűnének...

A balga a világ után fut, egy életet áldoz fel érte... A bölcs elkerüli azt, mert tudja, hogy a lélek veszélye rejlik a mélyén.

De az Úr elutasítja a kísértőt: Távozz tőlem Sátán, mert írva vagyon: A te Uradat és Istenedet imádd és csak neki szolgálj!

A te uradat és ne idegen isteneket! Kik, mik ezek az idegen istenek? Kik imádják azokat?

Ha csak a pogány bálványokat döntöd le, azzal még nem döntötted le a pogány eszményeket, az idegen isteneket, mert ha romba dőlnek is alakban, de tovább élnek eszmében! Érzékiségben, hiúságban, önzésben. Mert ezek a pogány istenek természetei! Éros és Logosz. Testiség és Lelkiség vívja harcát s míg az idegen isteneknek helyet adsz szívedben, addig az igazi, a te urad nem közelít feléd... Nem! mert két urnak nem lehet szolgálni...

S idegen isteneknek szolgál mind, aki az isteni törvények elé helyezi a világ múlandó törvényeit, a lélek elé a testi törvényeket; igazság elé az érdekeltséget, méltányosság elé az önzést, Krisztus elé a Sátánt.

A kat. egyház kereszteléskor ezt a kijelentést követeli: Ellene mondunk a Sátánnak, annak minden fényének, pompájának és gazdagságának. — Miért? Mert ezek a lélekmegejtő veszélyek. Mert aki ezeknek nem mond ellent, aki ezeket életcélul tűzi, vagy fogadja maga elé, a kárhozat felé halad, a kísértő nyomaiban jár... idegen eszmékkal, idegen istenek befolyásával fertőzi meg lelkét...

A Sátán kiadta erejét, mindent felkínált és megveretett... Nincs több fegyvere már... Akit ezekkel nem sebezhet, mással nem sebezheti a lelket... Mert a lelket csak ezek ronthatják meg, az idegen eszmék, a hamis, vagy téves világnézeti ideák, az idegen istenek...

Távozz tőlem Sátán... Mert nem kapni, hanem adni vagyunk! Nem aratni, hanem vetni küldettünk! Adni, mert amint mérsz lent, úgy mérnek neked fent... Adj, mert nem győzől annyit adni, amennyit Isten után ne pótolna...

S ha magadat adod másokért, Isten is Önmagát adja teérted, hogy benned s általad is élve éljen. Nem kapni, hanem adni, sőt ráfizetni... Szolgálni és ráfizetni... S akkor, ha elutasítod a Sátán minden kísértését, angyalok jönnek, hogy szolgáljanak néked... Mert az ő lelküket is az a szent vágy tölti be, hogy szolgáljanak, segítsenek, ráfizessenek ott, ahol már nem idegen isteneknek szolgál a lélek.

Nem azt kívánják, hogy nekik szolgálj, hanem azt, hogy ők szolgáljanak neked. Mert az öröktörvény az, hogy a nagyobb szolgáljon a kisebbnek s nem a kisebb a nagyobbak, mint e világon van. S a te dolgod, hogy kitermelve magadban az isteni természetet, azt nézd, hogy legyenek kisebbjeid, kisebb, gyámoltalanabb testvéreid, akiknek szolgálj, akiken segíts, mert az égi kegyelem egyetlen tandíja, egyetlen bére, az áldozni tudó szeretet!!! Semmi mással — külsőséggel vagy ajakimákkal — nem juthatsz be oda! Azoknak szolgálj, akiknek te tudsz segíteni, mert a sors melléd rakta, munkapadod mellé tette, szomszédoddá, barátoddá, vagy ellenségeddé; azoknak, akik rád szorultak, akiknél többet tudsz, akiknél módosabb vagy, mert nemcsak a gazdagok és rangosak, hanem mindenki tartozik mindazoknak, akik náluk szegényebbek, rászorultabbak, tehetetlenebbek... Nem a gazdag gazdag csak, hanem mindenki, te is, aki másnál gazdagabb vagy... S mindenki rangos, te is, amellet, akinél rangosabb vagy... Nemcsak a felsőbb tízezer, hanem te is, a felső milliók, a felső tízmilliók, százmilliók, mind-mind gazdagok és rangosak vagytok azokkal szemben, akik nálatok szegényebbek és kisebbek...

Adni, adni, hogy a kapni szerető állati természetünket, adni kívánó isteni természetre nemesítsük át. Erre adatott az élet, erre, hogy ezt nemesítsük, ezt locsolgassuk az örökélet vizével, hogy lassan-lassan beérjünk, megérjünk az Isten aratására...

\* \* \*